

inde ved den nuværende Fiskerihavn, vilde for øvrigt denne Ulempe være bleven endnu mindre.

Hvad § 2 angaar, har det ærede 6te Medlem for 2den Kreds gjort en Indvending mod, at det var Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845, der skulde bruges. Jeg forstod det saaledes, at det var mere en Betænelighed af juridisk end af praktisk Art. Jeg tror dog ikke, den er til Stede juridisk set, og med Hensyn til Praksis vil jeg tro, at det ærede Medlem, naar vi komme til at tales nærmere ved om Tingen — det gøres maaske bedst i Udvalget —, vil give mig Ret i, at det aligevel vil være bedst at holde paa den formelle Fremgangsmaade — andet tilsigtes ikke her —, som hjemles ved den Forordning. Jeg indrømmer, vi have Loven af 12. April 1889, som hjemler en anden Sammensætning af de forskellige Kommissioner, der i saa Tilfælde skulle bruges. Men jeg tror rigtignok, den vil føre til et Resultat, der vil modvirke Meningens § 2, nemlig at skaffe Staten Penge i Kassen. Hvis det ærede Medlem tvivler derom, skal jeg forelægge ham, eventuelt i Udvalget, Oplysninger, der maaske ville bringe ham til at give mig Ret.

Det glæder mig, at det ærede 2det Medlem for 8nde Kreds (Johnsen) støttede denne Paragraf. Den foreligger jo ikke i den Form, som jeg oprindeligt har givet den — det indrømmes fra min Side —, men da den udvider min Bemyndigelse, kan jeg ikke have noget imod den. Om Udtrykket „nyttigt“, som det ærede 2det Medlem for 8nde Kreds synes var uheldigt, just er det rette, skal jeg ikke opholde mig ved. Det er jo ikke Redaktionen, vi skulle opholde os ved. — At jeg ikke har været synderlig glad ved 2det Stykke, skal jeg indrømme. Det er ikke, fordi det lægger Baand paa mig, men fordi jeg synes, det er ret urimeligt at indsætte en saadan Bestemmelse i Loven. Jeg synes, man kunde overlade til Staten selv at bestemme, hvad den vil gøre med de Arealer, den har faaet, og jeg indser ikke, hvorfor man paa Forhaand vil slaa fast, at det øvrige Areal kan overdrages Esbjerg Kommune til Ekspropriationsværði. Men naar der kun staar „kan“ og ikke „skal“, har jeg ikke nogen Grund til at modsætte mig denne Bestemmelse.

Stærkere have de Indvendinger været, som ere fremkomne mod § 3. Der møder jeg jo først det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Lunn), som hverken vilde have første eller andet Stykke. Han vilde

ikke have første Stykke, fordi han fandt det urimeligt at kræve noget som helst Bidrag af Esbjerg til dette Havneanlæg, der jo ikke anlægges for denne Kommunes, men for hele Landets Skyld, sagde det ærede Medlem. Det er et Ræsonnement, som, hvor bestikkende det end lyder, dog næppe holder Stik. For det første maa vi jo erindre, at det, der her med Sandhed kan siges at være for Statens Skyld, er *Eksportthavnen*, og *kun* Eksportthavnen. Men den vil lægge Beslag paa den mindste Del — omtrent Halvdelen — af de 7 — 7½ Mill. Kr., her er Tale om, medens Resten medgaar til Fiskerihavnen og til den Del af Udvidelsen, som tager Sigte paa Indførselen, enten denne nu sker ved den særlige Vesthavn, som skulde være specielt for den, eller ved en Del af denne østlige Udvidelse. Nu vil jeg dog henstille til ærede Medlemmer, om det ikke maa siges at være en overordentlig stor Fordel for Esbjerg Kommune, at Statskassen paatager sig at skaffe denne By en Indførselshavn. Andre Kommuner kunne tale med om, hvad det koster. Aarhus Kommune f. Eks., som er ved at udvide sin Havn til et Beløb af jeg tror 12 Mill. Kr., den faar at vide, hvad den selv maa ofre. Esbjerg derimod faar, hvis vi ikke faa den stakkels halve Million, det hele frit leveret, for ingen Ting, ogsaa den Del, som kun har til Hensigt at lette Indførselen. Nu ved jeg jo godt, at Esbjerg ikke selv kan eller skal forbruge alle de Varer, der indføres. Men de passere dog Esbjerg, og Provision, Procenter, forblive der. Det er altsaa til Fordel for Byens Næringsliv i det hele. Selv om derfor Landbefolkningen i ikke ringe Udstrækning er interesseret i, at der kan komme en god Indførselstrafik, er det dog først og fremmest Esbjerg Kommune, der har Fordel af denne Side af Udvidelsen. Det er ikke for Landets, for Statens Skyld i Almindelighed, men det er for Esbjergs og dens Oplands Skyld, at denne Del af Udvidelsen foregaar, og den koster saa meget, at den halve Million jo kun er et lille Afdrag derpaa. Dette, mener jeg, er Forsvar nok for, at man kræver af Esbjerg, at den ogsaa giver et Tilskud. Dertil kommer saa endvidere, at hele Arbejdets Udførelse, Pengenes Udgivelse i Esbjerg vil medføre en saadan Opblomstring af hele Byens Næringsliv og dermed ogsaa af dens Skatteevne, at den nok kan taale at give den halve Million. Jeg gad ogsaa vide, om nogen Kommune i Danmark vilde vægre sig ved at tage imod et saadant Tilbud om saa stort et Arbejde, om end midlertidigt,